

JOSÉ VRIENS

Later is nu

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438797

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

De regen valt met bakken tegelijk naar beneden. Waarom ze nu juist deze dag heeft uitgezocht om naar tante Leentje te rijden, begrijpt Maggie nog steeds niet. Morgenvroeg had ze ook kunnen gaan, dan regent het vast niet meer. Zo gaat het toch altijd? Wat ze ook doet, ze kiest altijd het verkeerde tijdstip uit om op pad te gaan.

Maggie buigt zich nog verder naar voren over haar stuur heen en wrijft met haar hand over de beslagen voorruit. De ruitenwissers gaan als waanzinnigen heen en weer, maar kunnen de stortvloed van water gewoon niet aan. Ze moet er nu toch bijna zijn. Hier ergens moet ze links afslaan. Lastig dat ze de straatnaambordjes niet eens kan lezen door die regen. Waarom heeft ze de route, die ze eerder heeft opgezocht op Google, dan ook niet uitgedraaid? Dan wist ze tenminste hoe ze moest rijden. Dat verdraaide ding van een routeplanner gaf het al op na de eerste onweersbui waar ze in terecht kwam. Waardeloos gewoon. Wat heb je aan apparatuur die zegt dat je het verder zelf mag doen zodra het slecht weer wordt? En juist nu heeft ze hem nodig. En een kaart van de omgeving heeft ze ook niet in de

auto liggen. Wie gebruikt er nog kaarten met een TruusTruus in de auto?

Natuurlijk is ze al eerder bij tante Leentje geweest. Ze weet best waar de boerderij ergens staat. Ongeveer. Helaas heeft ze het richtingsgevoel van een blinde kraai en is ze in staat om zelfs in haar eigen stad nog te verdwalen. Zonder een kaart, een routebeschrijving of een apparaatje dat haar precies vertelt wanneer ze links- of rechtsaf moet, is ze hopeloos verloren. En met dit noodweer heeft ze echt geen idee waar ze nu ergens zit. Ze kan amper vijftig meter ver kijken.

Voorovergebogen, met haar neus bijna tegen de ruit gedrukt, schrikt ze zich dan ook wezenloos van het donkere, grote ding dat opeens recht voor haar wielen de weg op stuift. Ze geeft een ruk aan het stuur, voelt hoe de auto begint te schuiven op de snelstromende rivier die de weg inmiddels is geworden. In een wanhopige reactie om de klap op te vangen steekt ze haar handen beschermend voor zich uit als ze de grote bomen aan de zijkant van de weg met een rotvaart op zich af ziet komen. Ze gilt als haar auto met een harde knal tegen een boom tot stilstand komt. Dan wordt het zwart voor haar ogen.

Hoelang ze buiten kennis is geweest, weet ze niet. De regen valt nog altijd gestaag naar beneden. Versuft wrijft ze over haar hoofd. Er zit iets warmes en kleverigs aan haar vingers. Ze kijkt ernaar, niet in staat om te bedenken wat dat donkere spul kan zijn. Regen en een koude windvlaag hebben vrij spel door de kapotte voorruit. Takken steken als priemende vingers naar binnen. Een grote, leeggelopen zak hangt half over het stuur heen. De airbag heeft in ieder geval gewerkt.

Opeens wordt de deur aan haar kant opengerukt. Een bezorgd kijkend hoofd hangt in de opening. ‘Alles in orde, juffrouw?’ vraagt een zware mannenstem.

Maggie komt er al snel achter dat er bij dat hoofd ook een lichaam hoort. Verward kijkt ze de man aan. ‘Ik heb een ongeluk gehad, denk ik.’

‘Denken? Juffie, dat weet ik wel zeker. Je karretje staat zowat om de boom heen gevouwen. Ben je gewond? Heb je ergens pijn?’

‘Ik... ik weet het niet.’

‘Laat mij maar even kijken. Ik ben dan wel een dierenarts, maar zoveel verschillen mens en dier nu ook weer niet van elkaar. Hoewel ik liever met de laatste te maken heb,’ geeft de

man ongevraagd zijn mening. Hij bevoelt haar nek, laat haar haar armen en benen bewegen en knikt dan. ‘We wagen het er maar op. Ik breng je naar mijn collega toe, die mag je verder onderzoeken. Kun je uitstappen?’

Maggie komt met trillende benen uit haar auto. Ze is flink duizelig. De dierenarts schiet meteen te hulp als ze dreigt te vallen, en ondersteund door hem gaat ze in de auto zitten die achter de hare staat. Hij heeft zwaar overdreven, ziet ze dan. Haar auto staat niet om een boom gevouwen. De neus heeft zich tegen een boom aan geplant. Zo hard heeft ze niet eens gereden. Even later gaat hij naast haar zitten, geeft haar de sleuteltjes van haar auto in de hand en start de motor.

‘Hij zit op slot, al zal dat niet veel uitmaken met dat kapotte raam. Je spulletjes staan bij mij achter in de wagen,’ zegt hij. ‘Ik ben trouwens Maartens, dierenarts, maar dat had ik geloof ik al gezegd.’

‘Machteld Groothert,’ mompelt Maggie. ‘Waar brengt u me heen? Mijn tante zit op me te wachten.’

‘Dan zal ze nog wat langer moeten wachten,’ is zijn laconieke antwoord. ‘We gaan eerst naar de dokter. Als hij zegt dat je verder in

orde bent, breng ik je wel naar je tante.'

Maggie vindt het allemaal wel best. Ze laat haar pijnlijke hoofd tegen de stoel rusten. Haar ogen vallen dicht en ze doet ze pas weer open als de motor stil wordt gezet.

'We zijn bij mijn collega. Blijf even zitten, dan help ik je uitstappen.' Maartens loopt om de auto heen, doet gedienstig het portier open en steekt zijn arm door de hare.

Voorzichtig komt ze overeind. Zelfs die simpele beweging maakt haar draaierig en doet haar duizelen. Haar hoofd lijkt gevuld met balletjes die alle kanten uit rollen bij iedere beweging. Ze kreunt zacht.

'Even volhouden, juffie, we zijn er bijna.' Maartens duwt een deur open en loodst haar naar binnen. 'Ga daar maar zitten. Ik kijk even of de dokter er is.'

Maggie zit in een hoekje van een bank, dankbaar met de steun aan twee kanten zodat ze niet onderuit kan zakken.

Maartens komt al snel terug met een andere man in zijn kielzog. Groot, breed, grijzend en met een half brilletje op, waar hij steeds overheen kijkt. Een stevige hand omklemt die van haar. 'Dokter Wachtmans. Kun je lopen?'

Maggie knikt voorzichtig om de ballen niet

opnieuw in beweging te brengen. Met de hulp van Maartens en Wachtmans komt ze omhoog en tussen hen in loopt ze naar de spreekkamer van de dokter.

‘Wacht jij maar even hiernaast, Maartens,’ dirigeert de dokter zijn collega naar de wachtkamer.

Maggie zit op een behandeltafel en ondergaat gelaten het onderzoek van de dokter.

‘Niets gebroken. Heb je ergens pijn? Kneuzingen die nu nog niet zichtbaar zijn?’

‘Ik geloof het niet,’ antwoordt ze op zwakke toon. ‘Wel duizelig en hoofdpijn. Vreselijk duizelig.’

Wachtmans schijnt met een lampje in haar ogen. ‘Ben je bewusteloos geweest?’

‘Volgens mij wel.’

‘Enig idee hoelang?’

‘Weet ik echt niet,’ mompelt Maggie vermoeid. Als hij nu eens stopt met vragen en dat getrek en gevoel, dan kan ze naar tante Leentje gaan en op bed gaan liggen. Dat is het enige wat ze wil op dit moment.

Wachtmans maakt de wond op haar voorhoofd schoon en is dan klaar met zijn onderzoek. ‘Hersenschudding, en verder zul je morgen wel wat blauwe plekken hebben. Waar

woon je? Kan ik iemand voor je bellen die je op kan komen halen?’

‘Ik zou naar mijn tante gaan. Ze woont op het platteland net buiten de stad.’

‘Dan zit je niet zo ver bij haar vandaan. Kan ik haar bellen dat ze je op komt halen? Je moet een paar dagen bedrust houden.’

‘Bedrust? Tante Leentje is niet erg goed ter been. Ze is vierenzeventig.’

‘Lenie Biegant?’ gokt de dokter.

‘Ja, kent u haar?’

‘Een klantje van me. Nee, bij haar kun je niet terecht als patiënt. Leentje heeft op dit moment al meer dan genoeg aan zichzelf. Heb je een ander adresje waar je heen kunt?’

‘Nee, ik kom uit Alphen aan den Rijn.’

‘Dat is een eindje hiervandaan. Familie? Vrienden die hier in de buurt wonen?’

‘Niemand. Alleen tante Leentje.’

Wachtmans zet zijn vingertoppen tegen elkaar en denkt na. ‘Het ziekenhuis vind ik persoonlijk wat overdreven. Dat wil ik je niet aandoen. Bovendien is het daar niet ernstig genoeg voor. Je kunt naar een hotel gaan. Ik kan je er wel een aanbevelen. De familie Oudenland beheert het dorpsshotel hier vlakbij. Die hebben vast wel een kamer voor je vrij

en Dora is ook niet te beroerd om een beetje op je te letten en je te verzorgen.'

'Dat moet dan maar.' Als het maar snel is. Ze heeft nog steeds het gevoel dat ze ieder moment om kan vallen.

Wachtmans staat op en roept Maartens. De beide mannen praten even zacht met elkaar, waarna Maartens haar weer onder de arm neemt en naar de auto brengt.

'Het is maar een kort ritje dit keer,' belooft hij.

En inderdaad, vijf minuten later zet hij de auto stil voor een oud, statig gebouw. Een vier verdiepingen tellend herenhuis dat duidelijk betere jaren heeft gekend. Maggie heeft op dit moment niet veel oog voor de staat waarin het hotel verkeert, het enige wat ze wil is een bed dat niet beweegt. Niet veel later ligt ze daar dan ook daadwerkelijk in. Het geredder van de oudere vrouw laat ze over zich heen komen. Morgen ziet ze wel weer. Nu wil ze alleen nog maar slapen.

De kamer is totaal onbekend voor haar. De ouderwetse, bruingele gordijnen die dicht zijn geschoven; het groezelige bloemetjesbehang; de hoge, donkerhouten kast. Daar hangt wel